

Arrest

nr. 113 763 van 14 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Zaid Abad in het district Mohammad Agha (provincie Logar). U verklaart dat u 2 jaar voor uw vertrek mede-eigenaar werd van de zaak van uw oom langs vaderskant. U werkte er als lasser en maakte onder andere ramen, deuren en stoelen. U verklaart dat u 4 tot 5 keer een opdracht hebt gekregen van de taliban. Eén van uw dorpelingen, Janghir, zou u op een dag gevraagd hebben om een opdracht uit te voeren in zijn huis in het dorp Haiparan (Mohammad Agha, Logar). Hij zou ook bij de taliban zitten. U verklaart dat u de opdracht aannam en gedurende 12 dagen in zijn huis ramen en deuren plaatste. U werd geassisteerd door een persoon die Janghir kende en die Qari genoemd werd. Naast het maken en plaatsen van ramen en deuren, zou Janghir u ook gevraagd

hebben om twee kleine dozen te maken. U verklaart dat Janghir de dozen te groot vond en dat u twee kleinere dozen moest maken die onder zijn Datsun wagen zouden passen. Nadat u deze dozen voor hem maakte, zou u deze onder twee van zijn wagens hebben geplaatst. U verklaart dat u dit eigenlijk niet wilde doen, omdat u wist dat het bedoeld was voor illegale activiteiten. Nadat uw werk klaar was, zou Janghir u gevraagd hebben om nog drie dagen in het huis te blijven alvorens naar huis te gaan. U mocht niet eerder vertrekken. Samen met de persoon die Qari genoemd werd bleef u nog 3 dagen in het huis. Toen u terug in Zaidabad aankwam en naar uw oom ging, zou u hem verteld hebben over de verdachte opdracht die u tegen uw wil had moeten uitvoeren. U zou besloten hebben om naar het districtskantoor te gaan om hier met de politiechef over te praten. U verklaart dat uw oom u steunde in dit voorstel en u vergezeld naar het districtskantoor. Twee dagen nadat u aan het districtskantoor had gemeld dat u voor Janghir metalen dozen moest plaatsen onder twee van zijn voertuigen, zouden Afghaanse veiligheidstroepen een aanval hebben uitgevoerd op het huis van Janghir. Hierbij zou 1 talib zijn omgekomen en een andere gewond geraakt. De volgende dag zou u op weg naar uw winkel zijn aangevallen door een paar talibs die u met een auto passeerden. U verklaart dat zij met een Kalasnikov op uw hoofd sloegen en dat u bewusteloos was. Toen u wakker werd zat u in een donkere kamer. U verklaart dat u in dat huis werd ondervraagd door Janghir. Ook Qari zou u daar gezien hebben. Janghir zou u hebben gevraagd toe te geven dat u hem had verraden aan de autoriteiten. U verklaart dat u zei dat u er niets mee te maken had en dat u een arme man was. U verklaart dat u een maand lang om de 3-4 dagen gemarteld en ondervraagd werd door veel verschillende talibs. In totaal zou u ongeveer 20 verschillende mensen gezien hebben in het huis. U zou steeds in het oog gehouden zijn door één en dezelfde bewaker. Op een dag zou u naar het toilet zijn gebracht door de bewaker en zou u besloten hebben te ontsnappen. U verklaart dat u heel hard tegen de deur duwde, dat de bewaker omver viel, u vervolgens zijn Kalasnikov van hem af nam, hem ermee op zijn hoofd klopte zodat hij buiten bewustzijn was, en uiteindelijk het huis kon verlaten. U verklaart dat u de streek kende en dat u in de verte een dorp, Abdul Rahman, zag. U liep van Abdul Rahman dorp naar Madu Kheil dorp en bereikte uiteindelijk het dorp van uw oom langs moederskant, Haiparan dorp. U verklaart dat u uw oom alles vertelde en dat hij u naar één van zijn burens bracht, Pancha Gul. In zijn huis zou u 15 dagen zijn verbleven. Uw wonden werden daar verzorgd. Toen u bij Pancha Gul was, zou de mullah van uw dorp een dreigbrief hebben ontvangen die aan u gericht was. Hij heeft deze afgegeven bij u thuis. Tijdens uw verblijf bij Pancha Gul zou uw oom uw reis hebben geregeld.

U stelt 9 maanden onderweg te zijn geweest. U reisde van Afghanistan naar Iran en verbleef daar 1 maand. Vervolgens reisde u naar Turkije waar u eveneens 1 maand verbleef. Nadien reisde u verder naar Griekenland waar u 7 maanden verbleef. U zette uw reis verder richting Italië en Frankrijk en kwam uiteindelijk op 7 juni 2012 aan in België en diende de volgende dag uw asielaanvraag in.

In België zou u te horen hebben gekregen dat uw oom waarmee u samenwerkte, drie maanden na uw vertrek vermoord werd door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, een brief van de malik, 3 foto's van uw overleden oom en de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Logar, meer bepaald het district Mohammad Agha, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is dat u tijdens uw gehoor op DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) met geen woord rept over het feit dat u gedurende 1 maand zou zijn opgesloten door de taliban. Op DVZ verklaart u immers louter en alleen het volgende met betrekking tot uw problemen en de aanleiding voor uw vertrek: 'Ik kreeg een dreigbrief en veel mensen werden gedood omwille van de taliban, dus besloot ik te vertrekken'. Zelfs bij het weergeven van een korte samenvatting van de gebeurtenissen, kan er verwacht worden dat u vermeldt dat u gedurende 1 maand werd vastgehouden. U verklaart dat u niet wist dat u elk probleem moest vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het zou echter logisch zijn dat u wel iets zou zeggen over de meest ingrijpende gebeurtenis die heeft geleid tot uw vertrek. Het feit dat u hierover niets hebt gezegd, doet dan ook ernstige vragen rijzen bij uw vluchtmotieven. Daarbij komt nog dat uw verklaringen over uw opsluiting en ontsnapping niet aannemelijk zijn. Zo verklaart u dat u om de twee dagen gemarteld werd en dat uw lichaam verbrand werd, omdat u van de taliban moest bekennen dat u hun plaats bekend had gemaakt

aan de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 20, 30). Nadat u zou bekennen, zouden zij u vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 30). Eerst en vooral lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban een bekentenis wilt van u voordat zij u effectief iets zouden aandoen. Zelfs indien zij een bekentenis zouden hebben willen verkrijgen, dan nog is het zeer bevreemdend dat zij een maand lang zouden hebben afgewacht tot u een bekentenis zou afleggen. Wat betreft uw verklaringen over de martelingen, dient er opgemerkt te worden dat u zeer vage en beknopte verklaringen aflegt. Indien u daadwerkelijk om de 2 dagen gemarteld zou zijn (of om de 3-4 dagen zoals u later verklaart), kan er verwacht worden dat u met meer doorleefdheid en details kunt vertellen wat zij precies gedaan hebben. De martelingen zouden immers 1 à 3 uur hebben geduurd (gehoorverslag CGVS, p. 31). Het enige wat u over deze martelingen kunt vertellen is dat zij u sloegen en verbrandden (heet metaal aangebracht op uw lichaam) om te bekennen. Wanneer u gevraagd wordt naar hetgeen zij precies deden, blijft u zeer vaag. U verklaart dat zij u martelden met zoveel mensen en u opsloten en u overal op uw lichaam begonnen te slaan (gehoorverslag CGVS, p. 31). Het feit dat u brandwonden zou hebben op uw lichaam (gehoorverslag CGVS, p. 18), toont bovendien helemaal niet aan dat deze verwondingen zouden zijn aangebracht door de taliban. Bovendien legt u geen enkel medisch attest neer – noch uit Afghanistan, noch uit België – dat kan aantonen dat deze verwondingen het gevolg zijn van een marteling. Het kan immers even goed dat u deze verwondingen hebt opgelopen tijdens uw werk als lasser. Dat de taliban u brandwonden zou hebben toegebracht om u te doen bekennen, is dan ook geenszins geloofwaardig.

Wat betreft uw ontsnapping, dienen er ook nog enkele opmerkingen te worden gemaakt. Zo is het niet plausibel dat de taliban u telkens zou hebben vastgebonden met een ketting in de kamer waar u werd vastgehouden (gehoorverslag CGVS, p. 28), maar dat de persoon die u bewaakte, niet opmerkzaam was toen hij u naar het toilet liet gaan. U verklaart bovendien zelf dat u zelfs onderweg naar het toilet gemarteld en geslagen werd omdat u zich moest haasten (gehoorverslag CGVS, p. 31). Dat u op een bepaald moment toen u naar het toilet ging de ingeving had om te ontsnappen en dat u zomaar de kans zou hebben gehad om de deur dicht te slaan tegen de bewaker, dat hij hierbij omviel en dat u erin slaagde zijn Kalasjnikov af te nemen en hem hierbij buiten bewustzijn kon slagen (gehoorverslag CGVS, p. 32), lijkt dan ook een zeer spectaculair, maar onwaarschijnlijk verhaal. U kon daarenboven niet weten of er nog andere mensen in huis waren die u eventueel konden te pakken krijgen. Ook al hoorde u vooral 's nachts stemmen, maar hoorde u overdag niet veel in huis, toch wilt dit niet zeggen dat er niemand aanwezig had kunnen zijn in het huis waar u werd opgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 32). U zou immers wel 20 mensen gezien hebben tijdens uw verblijf in het huis (gehoorverslag CGVS, p. 30). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw opsluiting, kan er evenmin geloof worden gehecht aan deze spectaculaire ontsnapping.

Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen is het feit dat u samen met uw oom naar het districtshuis ging om te vertellen over hetgeen u had gedaan voor Janghir. Het is immers bevreemdend dat zowel u als uw oom het een goed idee vonden om dit aan het districtshuis te melden (gehoorverslag CGVS, p. 20, 25). Het is bovendien eigenaardig dat uw oom gezegd had dat het negatieve gevolgen zou hebben, maar dat hij het toch wou doen. U verklaart dat u geen idee had dat het negatieve gevolgen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 27). Nochtans verklaart u zelf dat mensen bang zijn wanneer zij iets zien gebeuren en dat zij het nooit zullen zeggen omdat zij de volgende dag vermoord worden door de taliban in het geval zij over iets getuigen (gehoorverslag CGVS, p. 13). U voegt daar nog aan toe dat de taliban verantwoordelijk is voor de moorden die in uw regio gebeuren (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is dan ook zeer eigenaardig dat u met deze duidelijke informatie in het achterhoofd dergelijke beslissing zou hebben genomen en hierbij gesteund werd door uw oom. Daarbij komt nog dat het zeer eigenaardig is dat uw oom (langs vaderskant waarmee u samenwerkte) naar het huis van Pancha Gul is gekomen toen u daar verbleef na uw ontsnapping, om u te vertellen dat de taliban twee keer naar uw huis was gekomen en naar u op zoek was. De taliban zou hem ook bedreigd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 33). Het lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk dat uw oom het risico zou hebben genomen om zelf naar u te komen om u dit nieuws mee te delen. Op die manier kon hij immers uw schuilplaats verraden. Het feit dat uw oom bleef verder werken na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 13), ook al werd hij al persoonlijk bedreigd toen u nog in Afghanistan was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien tonen de foto's die u neerlegt van uw overleden oom niet aan dat hij vermoord zou zijn door de taliban. Deze foto's laten louter en alleen een oude man zien die zijn ogen gesloten heeft en omringd wordt door enkele vrouwen. De omstandigheden van zijn overlijden kunnen dan ook geenszins hieruit afgeleid worden.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan dan ook vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de steden Kabul en Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen zowel in de stad Kabul als in Jalalabad. U spreekt immers beide landstalen Dari en Pashtou (gehoorverslag CGVS, p. 5) en beschikt over voldoende financiële middelen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw familie had immers goede inkomsten en heeft 20 yerib land (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook uw oom langs moederskant is rijk (gehoorverslag CGVS, p. 14). Aangezien u kunt lassen (gehoorverslag CGVS, p. 6-7), beschikt u over voldoende capaciteiten om een job uit te oefenen in Jalalabad of Kabul. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu **de veiligheidssituatie in de stad Kabul** te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “complexe, high-profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu **eveneens de veiligheidssituatie in Jalalabad** te worden beoordeeld.*

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist. Over het document van de dorpsoudsten en de twee brieven van de taliban kan worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asiolverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De foto's werden hierboven reeds besproken en kunnen evenmin iets aan bovenstaande beslissing wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie evenals van de artikelen 48/1 t.e.m. 48/3, artikel 48/4, § 2, c), artikel 48/5 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien verzoekers verklaringen op tal van punten weinig aannemelijk zijn en een fundamentele tegenstrijdigheid bevat die de kern van het asielrelaas betreft. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over zijn beweerde detentie gedurende een maand bij de taliban, (ii) verzoeker slechts vage verklaringen aflegde over de foltering die hij beweerdelijk zou ondergaan hebben, (iii) de omstandigheden waarin hij kon ontsnappen niet geloofwaardig zijn, (iv) het niet logisch is dat verzoeker spontaan de taliban zou gaan verklikken op het districtshuis, (v) het niet logisch is dat verzoekers oom zich naar verzoekers schuilplaats zou hebben begeven aangezien hij op die manier de schuilplaats zou kunnen verraden.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op twee fundamentele punten afwijken van het relaas dat verzoeker weergaf op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker: *“(…) Zo’n 10,5 maand geleden, toen ik aan een auto van de taliban werkte, werden er ’s nachts talibs vermoord door de autoriteiten in Zaidabad. De taliban beschuldigden me ervan dat ik werkte als spion voor de autoriteiten. Enkele dagen na dit incident zond de taliban me een dreigbrief waarin ze zeiden dat diegene die spioneren zullen vermoord worden. Dorpelingen die eerder al werden beschuldigd van spionage door de taliban werden al vermoord. Daarom verliet ik het land”* (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, 5). Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker door de taliban ten onrechte werd verdacht van spionage louter omwille van het feit dat hij hun auto’s herstelde op het moment van een anti-taliban-actie door de autoriteiten in Zaidabad. De concrete vluchtaanleiding zou het ontvangen van een schriftelijke bedreiging aan zijn adres geweest zijn. Deze versie van de feiten, hoe beknopt ook, is onverenigbaar met het relaas dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal weergaf en waaruit blijkt dat de problemen van verzoeker pas ontstonden nadat verzoeker vrijwillig de taliban was gaan verklikken op het districtshuis, waarop de autoriteiten het betreffende huis hadden bestormd. Nog volgens zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal zou verzoeker het land zijn ontvlucht na een detentie van één maand bij de taliban. Tijdens deze maand zou hij bijzonder ernstig gefolterd geweest zijn, hij slaagde er ten slotte in op spectaculaire wijze te ontsnappen. Verzoeker stelt dienaangaande in zijn verzoekschrift dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld dat hij alleen de *“hoofdzaken”* moest vermelden, en dit *“in enkele woorden”*. Dit argument overtuigt geenszins, gezien de dossierbehandelaar op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker vroeg om, zij het bondig, een *“overzicht te geven van de belangrijkste feiten”* (vraag 5). Het wetens en willens verklikken van de taliban alsook een langdurige opsluiting met zware foltering, betreffen de kern van het asielrelaas waardoor van verzoeker kon worden verwacht dat hij deze spontaan zou hebben gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De commissaris-generaal kon op basis van deze omissie op zich al in redelijkheid besluiten dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kon worden gehecht.

Het relaas van verzoeker is voorts op tal van punten niet geloofwaardig. Dat verzoeker de taliban zou gaan verklikken bij de autoriteiten van zijn district van herkomst is niet aannemelijk. Verzoeker had immers geen enkel belang bij deze verklikking, doch eerder integendeel. De talibs waren enerzijds goede klanten van hem (*“ik deed veel reparaties van auto’s van de taliban”* (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5), *“de taliban kwamen vaak naar onze winkel, soms herstelden wij hun auto en soms maken wij een stoel voor hen”* (CGVS, p. 19)). Anderzijds bracht verzoeker zichzelf door

een verklaring logischerwijs in levensgevaar (*“dorpelingen die eerder al werden beschuldigd van spionage werden door de taliban vermoord”*) (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5)). Verzoeker brengt hier tegen in dat hij het gedaan had *“omdat hij sowieso wist dat hij vermoord zou kunnen worden, terwijl een klacht hieraan niet zou veranderen of verergeren”*. Deze verklaring houdt geen steek, gezien uit de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat de negatieve interesse van de taliban in zijn persoon zijn oorsprong vindt louter en alleen in de verklaring en de raid die de autoriteiten daarop uitvoerden (*“Ik ging naar het districtshuis en heb een klacht ingediend tegen Janghir, de naam van de talib uit mijn dorp. Twee dagen na mijn klacht is het districtshuis naar dat huis gegaan en hebben zij één talib vermoord en een tweede talib verwond”*) (gehoorverslag, 20)). De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat het niet plausibel is dat verzoeker, zonder enig concreet motief daartoe, zichzelf in levensgevaar zou hebben gebracht door taliban uit zijn dorp te verklikken op het districtshuis.

Gelet op wat vooraf gaat kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestingsalternatief open staat in zowel Kabul als Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de hoofdstad Kabul en de provinciehoofdstad Jalalabad onder de effectieve controle van de regering staat. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij die zich tegen deze analyse van de veiligheidssituatie verzetten.

De commissaris-generaal kon met recht besluiten dat verzoeker derhalve over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om dit motief te ontkrachten.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER